

Sygn. akt I C. 1192/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant st. sekr. sądowy Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki J. S. kwotę 9 857,50 zł (dziewięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki J. S. kwotę 4 925 zł (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

19 maja 2017 r.

Sygn. akt I C 1192/16

UZASADNIENIE

Powódka J. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 10.270,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 13 marca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki F. (...) nr rej. (...) stanowiący własność P. S.. Sprawca kolizji ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z uszkodzeniem pojazdu uszkodzowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie od 13 marca 2014 r. do 24 kwietnia 2014 r. Z tych przyczyn uszkodzowany w dniu 13 marca 2014 r zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego marki D. L.. W dniu 28 maja 2014 r. tytułem wynajmu pojazdu zastępczego powódka wystawiła uszkodzowanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 11.052,78 zł. Stawka dobowo za najem pojazdu zastępczego została zastosowana jak za pojazd klasy uszkodzowanego w wysokości 200,00 zł netto plus podatek VAT 23 % oraz 50 zł netto plus podatek

VAT 23 % za podstawienie pojazdu do miejsca wskazanego przez poszkodowanego (W. ul. (...)) oraz 336 zł netto plus podatek VAT 23 % za odbiór pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni z miejsca wskazanego przez poszkodowaną (M. ul. (...)). Sposób rozliczenia kosztów został opisany w fakturze trasa W. -M.- (...) km x2 =96 km x3,5 zł netto/km =336 zł netto. W dniu 15 września 2014 r. powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę nr (...) na kwotę 1.569,48 zł brutto tytułem parkowania i holowania uszkodzonego pojazdu. Dnia 13 marca 2014 r. uszkodzony pojazd został przyjęty do naprawy. W trakcie likwidacji szkody w dniu 20 mara 2014 r. pojazd był poddany oględzinom przez rzeczoznawcę działającego na zlecenie strony pozwanej, a w dniu 12 kwietnia 2014 r. poszkodowany otrzymał wycenę po oględzinach. W dniu 16 kwietnia 2014 r. pozwany uznał na podstawie kalkulacji kosztów naprawy, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona i przedmiotowa szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Kwota odszkodowania za szkodę całkowitą 1.800,00 w dniu 17 kwietnia 2014 roku została wypłacona na rachunek bankowy poszkodowanego. Po rozliczeniu szkody poszkodowany podjął niezwłocznie działania w celu zagospodarowania pozostałości uszkodzonego pojazdu przechowywanego na parkingu. Czynności związane z zagospodarowaniem pozostałości pojazdu trwały 7 dni i zostały zakończone dnia 24 kwietnia 2014 r. Poszkodowany nie posiadał wcześniej środków finansowych na zakup nowego pojazdu. W dniu 24 kwietnia 2014 r. powódka odebrała od poszkodowanego pojazd zastępczy. Dnia 15 września 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty za wystawione faktury z tytułu najmu pojazdu zastępczego, holowania i parkowania. Równocześnie poinformowała pozwanego o przełwie wiarygodności z obu tytułów. Pozwany pismem z dnia 10 października 2014 r. wskazał, że z tytułu najmu samochodu zastępczego, holowania i parkowania przyznał odszkodowanie jedynie w wysokości 2.351,48 zł brutto. Pozwany zweryfikował fakturę Vat nr (...) uznając 11 dni najmu pojazdu zastępczego po 127 zł brutto za dobę oraz odmówił wypłaty odszkodowania za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego. Pozwany zweryfikował także fakturę Vat nr (...) uznając 11 dni parkowania uszkodzonego pojazdu za kwotę 270,60 zł, koszty holowania pojazdu w kwocie 638,88 zł brutto. Kwota dochodzonego roszczenia jest kwotą brutto stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą roszczenia wynikającą z fakury Vat nr (...) z dnia 28 maja 2014 r. oraz faktury Vat nr (...) z dnia 15 września 2014 r., a kwotą wypłaconą przez pozwanego zgodnie z pismem z dnia 10 października 2014 r. (11.052,78 zł + 1.569,48 zł -2.351,48 zł = 10.270,78 zł).

N. zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 września 2016 r. sygn akt I Nc 1007/16 Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej nakazał stronie pozwanej aby zapłaciła na rzecz powódki J. S. kwotę 10.270,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.746,00 zł tytułem poniesionych kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30 września 2016 r. sygn akt I Nc 1007/16 strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 361 k.c., 345 § 2 k.c., art 361 k.c. i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana wskazała, że przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i decyzją z dnia 10 października 2014 r. dokonała wypłaty na rzecz powódki kwoty: 683,88 zł tytułem kosztów holowania (w całości), kwoty 270,60 zł tytułem kosztów parkowania (za 11 dni), kwoty 1.397,00 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego (za 11 dni). Powód wywodzi swoje roszczenie z faktury Vat nr (...) oraz faktury Vat (...) na którą składają się następujące koszty: wynajem samochodu kwota 9.181 zł, odbiór pojazdu od klienta kwota 413,28 zł, podstawienie pojazdu do klienta kwota 61,50 zł, dalsze koszty parkowania kwota 615 zł. Zdaniem pozwanego roszczenie powódki jest całkowicie niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Strona pozwana wskazuje, że roszczenie związane z podstawieniem i odbiorem pojazdu wykracza poza normalne następstwa szkody. Poszkodowany miał bowiem możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego w miejscu zamieszkania w M. lub w Ś. nie powiększając tym samym rozmiaru szkody. W opinii pozwanej koszt wynajęcia pojazdu zastępczego był nadmiernie wysoki. Z uwagi na powyższe pozwana dokonała weryfikacji stawki dobowej najmu pojazdu z 246,00 zł na 127 zł brutto. Pozwana zarzuciła, że powódka nie udowodniła korzyści korzystania z pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Pozwany zakwestionował także okres najmu pojazdu zastępczego wobec zaistnienia w pojeździe szkody całkowitej. Pozwany wskazuje, że zasadnym jest przyjęcie 11 dni najmu tj. 4 dni od dnia zgłoszenia szkody od dnia otrzymania informacji o szkodzie całkowitej oraz 7 dni na zagospodarowanie pozostałości pojazdu. Najem pojazdu zastępczego po otrzymaniu informacji o wystąpieniu w

pojeździe szkody całkowitej uznać należy za niezasadny. Pozwany wskazuje, że taki sam okres uznać należy za zasadny w przypadku kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2014 r. o godz. 8.25 doszło do kolizji drogowej na 147 km Autostrady (...) gmina K., w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki F. (...) nr rej. (...) stanowiący własność P. S.. Odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC.

Dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym- akta szkody

Poszkodowany P. S. w dniu 17 marca 2014 r. dokonał zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC u strony pozwanej. Strona pozwana zarejestrowała zgłoszenie i przystąpiła do likwidacji szkody. W trakcie likwidacji szkody w dniu 20 marca 2014 roku pojazd był poddany oględzinom przez rzeczoznawcę działającego na zlecenie strony pozwanej. Pismem z dnia 16 kwietnia 2014 roku pozwany uznał na podstawie kalkulacji kosztów naprawy, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona i przedmiotowa szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Kwota odszkodowania za szkodę całkowitą 1.800,00 zł wpłynęła na rachunek bankowy poszkodowanego w dniu 17 kwietnia 2014 r. Po rozliczeniu szkody poszkodowany podjął niezwłocznie działania w celu zagospodarowania pozostałości uszkodzonego pojazdu przechowywanego na parkingu. Czynności związane z zagospodarowaniem pozostałości pojazdu trwały 7 dni i zostały zakończone dnia 24 kwietnia 2014 r.

Dowody: zgłoszenie szkody w pojeździe – akta szkody

decyzja strony pozwanej z dnia 16 kwietnia 2014 r. k. 27-28

potwierdzenie przelewu kwoty 1.800,00 zł k. 29

zeznania świadka P. S. k.133

Pojazd poszkodowanego P. S. został odholowany z miejsca zdarzenia w dniu 13 marca 2014 r. przez J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P..com na ul. (...) we W.. Następnie powódka złożyła poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu zastępczego marki D. L.. Poszkodowany w dniu 13 marca 2014 r. zawarł z powódką umowę najmu samochodu zastępczego marki D. L.. W umowie strony ustaliły stawkę dobową najmu pojazdu na 220 zł plus 23 % Vat za dobę, 50 zł netto plus podatek VAT 23 % za podstawienie pojazdu do miejsca wskazanego przez poszkodowanego, 50 zł plus podatek VAT 23 % za odbiór pojazdu, 80 zł plus podatek VAT 23 % za odbiór pojazdu po godzinach pracy. Pojazd został podstawiony w dniu 13 marca 2014 r. na ul. (...) we W. o godz. 9.00. Poszkodowany korzystał z wynajmowanego samochodu zastępczego w okresie od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. Zastępczy samochód był poszkodowanemu niezbędny do codziennego użytkowania, załatwienia ważnych spraw osobistych, dojazdów do lekarza, załatwienia spraw związanych z uszkodzeniem pojazdu. W dniu 24 kwietnia 2014 r. poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy osobiście w siedzibie frmy powódki.

Dowody: umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 13 marca 2014 r. k 21 oświadczenie poszkodowanego z dnia 17 marca 2014 r. k. 24 zeznania świadka P. S. k.133

informacja z EpiK k. 99

W dniu 28 maja 2014 r. tytułem wynajmu pojazdu zastępczego powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę Vat nr (...) na kwotę 11.052,78 zł. Stawka dobową za najem pojazdu zastępczego została zastosowana jak za pojazd klasy poszkodowanego w wysokości 200,00 zł netto plus podatek VAT 23 % oraz 50 zł netto plus podatek VAT 23 % za podstawienie pojazdu do miejsca wskazanego przez poszkodowanego (W. ul. (...)) oraz 336 zł netto plus podatek VAT 23 % za odbiór pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni z miejsca wskazanego przez poszkodowanego (M. ul. (...)).

Dowód: faktura Vat nr (...) k. 15

W dniu 15 września 2014 r. powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę nr (...) na kwotę 1.569,48 zł brutto tytułem parkowania (720 zł plus 23 % Vat) i holowania uszkodzonego pojazdu (556 zł plus 23 Vat).

Dowód: faktura nr (...) k. 16

Umową przeniesienia wierzytelności zawartą w dniu 24 kwietnia 2014 r. poszkodowany P. S. przeniósł na powódkę J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P..com wierzytelność przysługującą mu od strony pozwanej w związku ze szkodą powstałą w dniu 13 marca 2014 r z tytułu oc sprawcy posiadającego polisę w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, która to szkoda zarejestrowana została pod nr (...), celem zaspokojenia wszystkich wierzytelności cesjonariusza z tytułu holowania, parkowania, a także najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa przeniesienia wierzytelności k. 25

Dnia 15 września 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty za fakturę Vat nr (...) za wynajem pojazdu zastępczego, fakturę nr (...) za holowanie i parkowanie uszkodzonego pojazdu. Równocześnie poinformowała pozwanego o przelewie wierzytelności z obu tytułów.

Dowód: pismo powódki z dnia 15 września 2014 r. k. 14

Pozwany pismem z dnia 10 października 2014 r. wskazał, że z tytułu najmu samochodu zastępczego, holowania i parkowania przyznał odszkodowanie w wysokości 2.351,48 zł brutto. Pozwany zweryfikował fakturę Vat nr (...) uznając 11 dni najmu pojazdu zastępczego po 127 zł brutto za dobę oraz odmówił wypłaty odszkodowania za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego. Pozwany zweryfikował także fakturę Vat nr (...) uznając 11 dni parkowania uszkodzonego pojazdu za kwotę 270,60 zł, koszty holowania pojazdu w kwocie 638,88 zł brutto. Kwota odszkodowania w wysokości 2.351,48 zł została wypłacona powódce dnia 13 października 2014 r.

Dowody: pismo strony pozwanej z dnia 10 października 2014 r. k. 30-31

potwierdzenie transakcji k. 32

Wypożyczalnia samochodów A. oferowała w miesiącu sierpniu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę w wysokości 397 zł brutto.

Wypożyczalnia samochodów E. oferowała w miesiącu sierpniu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 97,44 euro.

Serwis internetowy funkcjonujący pod domeną (...) oferował w miesiącu lipcu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 450,86 zł.

Wypożyczalnia samochodów (...) sp. z o.o. sp.k. w K. oferowała w miesiącu marcu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 80,49 zł netto za dobę. Do tego doliczana była jednorazowa opłata przygotowawcza w kwocie 40,65 zł netto.

Wypożyczalnia samochodów (...) S.A. w W. oferowała w ramach współpracy z Towarzystwem (...) S.A. w S. w miesiącu marcu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 105 zł brutto za dobę. Koszty podstawienia oraz odbioru pojazdu zastępczego były naliczane wyłącznie gdy następowała konieczność podstawienia pojazdu do miejscowości poza oddziały firmy. Naliczeniu podlegał każdy przejechany kilometr do klienta w stawce 2,2 zł brutto liczony od najbliższego oddziału firmy do lokalizacji klienta.

Dowody: cennik wypożyczalni samochodów A. k. 33

cennik wypożyczalni samochodów E. k. 34

cenniki serwisu internetowego (...) k 35

pismo (...) sp. z o.o. sp.k. w K. k. 66

pismo (...) S.A. w W. k. 116-120

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Bezspornym było, że w dniu 13 marca 2014 r. miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) nr rej. (...) stanowiący własność P. S., a odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC.

Sporna pozostawała wysokość odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynikająca z zastosowanej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego, długość okresu najmu uzasadniona okresem likwidacji szkody, zasadność kosztów związanych z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego, a także wysokość odszkodowania z tytułu parkowania pojazdu wynikająca z okresu parkowania uszkodzonego pojazdu. Powódka dla wykazania zasadności żądania zaoferowała dowód z dokumentów w postaci umowy najmu pojazdu, faktur VAT, umowy przelewu wierzytelności oraz cenników firm oferujących najem pojazdów.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu.

Przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do wypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznany przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności.

Niekwestionowanym w orzecznictwie sądów powszechnych jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo, jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc znaczenia fakt, gdy ceny najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca. Ustalanie średnich stawek najmu pozostaje zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, gdy dla miarodajnej oceny okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest uzyskanie wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r. I UK 22/14 LEX nr 1545137). Takimi są wiadomości wykraczające poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Kwestia ustalenia stawki najmu pojazdu zastępczego nie mieści się w kategorii wiadomości specjalnych. Wiedza w zakresie wysokości stawek najmu pojazdów jest ogólnie dostępna w różnego rodzaju reklamach, cennikach i innych źródłach informacji uzyskanych od firm zajmujących się wynajmowaniem samochodów, a zrozumienie i interpretacja zacierpniętych z nich informacji nie nastęrczają trudności.

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest ustalenie przeciętnych stawek obowiązujących na rynku lokalnym, do czego zresztą nie są wymagane wiadomości specjalne, lecz ustalenie, czy stawki najmu zastosowane przez powódkę są rażąco wygórowane, nierynkowe; na taką zaś okoliczność wnioski nie zostały zgłoszone. Wskazać należy, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), zatem to na stronie pozwanej (a nie na powodzie) spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że określona w umowie najmu i fakturze stawka dobowa najmu jest rażąco zawyżona. To ubezpieczyciel podnoszący określony zarzut przeciwko roszczeniu winien był wykazać swoje racje, czego nie uczynił.

W ocenie Sądu wnioski dowodowy strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność informacji o wypożyczalniach samochodów zastępczych na terenie M. i okolic oraz oferowanych przez nich stawkach, a także wyliczenie technologicznego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu należało oddalić jako niezasadne. Do zdarzenia drogowego doszło w dniu 13 marca 2014 r. o godz. 8.25 na 147 km Autostrady (...) gmina K.. Zachodziła zatem konieczność niezwłocznego odholowania pojazdu z miejsca zdarzenia. Pojazd poszkodowanego P. S. został odholowany z miejsca zdarzenia w dniu 13 marca 2014 r. przez J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.com na ul. (...) we W.. Miejsce to był znaczenie bliżej miejsca zdarzenia drogowego aniżeli miejsce zamieszkania poszkodowanego (M.). Następnie powódka złożyła poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu zastępczego

marki D. L., który to został podstawiony poszkodowanemu o godz. 9.00 do miejsca pracy przy ul. (...) we W.. W tych okolicznościach faktycznych sprawy niezasadne jest zarzucanie poszkodowanemu, że powinien był poszukiwać wypożyczalni samochodów zastępczych w okolicach Ś. lub M.. W ocenie Sądu wnioski dowodowe strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wyliczenia przez biegłego technologicznego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu był również niezasadny. Szkoda w pojeździe została zakwalifikowana przez stronę pozwana jako całkowita, a zatem czas technologicznej naprawy pojazdu pozostawał bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu, stawka przyjęta w umowie najmu, nie odbiegała w rażąco sposób od stawek stosowanych na rynku. Wypożyczalnia samochodów A. oferowała w miesiącu sierpniu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę w wysokości 397 zł brutto. Wypożyczalnia samochodów E. oferowała w miesiącu sierpniu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 97,44 euro. Serwis internetowy funkcjonujący pod domeną (...) oferował w miesiącu lipcu 2014 r. najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 450,86 zł. Nie można więc było tym samym uznać, iż koszty najmu pojazdu zastępczego wskazane w fakturze, w zakresie przekraczającym stawki przez stronę pozwaną akceptowane – nie mieści się w granicach adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 kc). Z powodu samego faktu istnienia na rynku tańszej oferty nie można poszkodowanemu czynić zarzutu, że z takiej nie skorzystał i zmniejszał należnego odszkodowania. Jedynie rażąca dysproporcja kosztów w tym zakresie rodziłaby celowość ich obniżenia. Tylko więc w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela, na podstawie art. 354 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody przez wybranie oferty wyższej niż ceny obowiązujące na danym rynku lokalnym i stosowną weryfikację odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, LEX nr 55243). Stanowisko takie wyraził wielokrotnie Sąd Okręgowy we Wrocławiu m. in. w wyroku z dnia 25 maja 2016 r. II Ca 1885/15, wyroku z dnia 7 kwietnia 2015 r. II ca 1767/14, wyroku z dnia 16 marca 2016 r. II Ca 1420/15.

Strona pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę związaną z najmem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. oraz parkowaniem uszkodzonego pojazdu w okresie od 13 marca 2014 r. do dnia 17 kwietnia 2014 r. Zauważyć należy, że strona pozwana podjęła decyzję o zakwalifikowaniu szkody w pojeździe jako całkowitej w dniu 16 kwietnia 2017 r., a wypłata odszkodowania na rachunek bankowy poszkodowanego nastąpiła w dniu 17 kwietnia 2014 r. Zakwalifikowanie szkody jako całkowitej uprawniało poszkodowanego do podjęcia czynności związanych ze sprzedażą wraku i zakupem nowego pojazdu (7 dni). Za celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego należało zatem uznać okres od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2014 r. Celowym i ekonomicznie uzasadnionym okresem parkowania uszkodzonego pojazdu był natomiast okres od 13 marca 2014 r. do dnia 17 kwietnia 2014 r. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku III CZP 76/13. Nie tylko dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe kończy dzień odpowiedzialności za wydatki poniesione na najem pojazdu zastępczego. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela został powiązany z obiektywnym okresem potrzebnym do odtworzenia możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego, czemu pozwana w odpowiedzi na pozew nie oponowała, doliczając siedmiodniowy okres na zagospodarowanie pozostałości pojazdu. W tym stanie rzeczy cały 43 dniowy okres najmu pojazdu zastępczego oraz 36 dniowy okres parkowania uszkodzonego pojazdu należało uznać za zasadny. Poszkodowany nie miał żadnego wpływu na to, że pozwany dopiero w dniu 17 kwietnia 2014 roku dokonał wypłaty odszkodowania. Nie miał też innego pojazdu, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony wskutek zdarzenia drogowego.

Mając na uwadze powyższe za zasadne należało uznać żądanie pozwu zasądzenia na rzecz powódki kwoty 9.857,50 zł. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy kwotą z faktury Vat nr (...) za podstawienie auta do klienta wysokości 61,50 zł brutto, kwotą 10.578,00 zł brutto za wynajem pojazdu i kwotą 1.569,48 zł brutto wynikająca z faktury nr (...) tytułem parkowania (720 zł plus 23 % Vat) i holowania uszkodzonego pojazdu (556 zł plus 23 Vat), a kwotą wypłaconą z tego tytułu przez stronę pozwaną 2.351,48 zł.

Odsetki ustawowe za opóźnienie przysługiwały powódce poczynając od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty. Orzeczenie w zakresie odsetek od dochodzonej należności głównej znalazło oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Sąd nie uwzględnił żądania zwrotu kwoty 336 zł netto plus podatek VAT 23 % za odbiór pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni z miejsca wskazanego przez poszkodowanego (M. ul. (...)) ujętej w fakturze Vat nr (...) albowiem z zeznań świadka P. S. wynikało, że poszkodowany sam odstawił pojazd do siedziby firmy (...),com J. S. w godzinach pracy wypożyczalni. Zeznania świadka należało uznać za wiarygodne, co skutkowało częściowym oddaleniem powództwa w pkt. II.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces w 96 %, a koszty, jakie poniosła w związku z postępowaniem, to kwota 5.331 zł (514 zł opłata sądowa + 4.800 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa). Strona pozwana wygrała proces w 4 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 4.817 zł (4.800 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powódka zobowiązana była zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 193 zł (z 4.817 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 5.118 zł (96 % z 5.331 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.925 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1800).